

Arrest

nr. 189 425 van 5 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 2 juli 2017 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 april 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van A. MOSKOFIDIS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 juni 2010 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

1.2. Op 26 november 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van de verzoekende partijen beslissingen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arresten nrs. 56 485 en 56 486 van 22 februari 2011 bevestigt de Raad de beslissingen vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 15 december 2010 dient de tweede verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Op 9 februari 2011 wordt de aanvraag vermeld in punt 1.4. ontvankelijk verklaard.

1.6. Op 30 juni 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

1.7. Op 19 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.6. onontvankelijk wordt verklaard.

1.8. Op 22 november 2011 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

1.9. Op 20 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.4. ongegrond wordt verklaard. De tweede verzoekende partij dient tegen voormelde beslissing een beroep in bij de Raad.

1.10. Op 16 oktober 2014 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.8. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.11. Op 16 februari 2015 dienen de verzoekende partijen opnieuw een asielaanvraag in.

1.12. Op 12 maart 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van de verzoekende partijen beslissingen houdende weigering van in overwegingname van de asielaanvraag. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.13. Bij arresten nrs. 149 166 en 149 167 van 6 juli 2015 verwerpt de Raad de beroepen vermeld in punt 1.12.

1.14. Bij arrest nr. 155 945 van 3 november 2015 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.9.

1.15. Bij arrest nr. 155 947 van 3 november 2015 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.10.

1.16. Op 21 december 2015 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

1.17. Op 2 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.6. ontvankelijk wordt verklaard.

1.18. Op 3 april 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.16. ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.12.2015 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

Nationaliteit: Macedonië

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 02.06.2016, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor U. E., die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 29.03.2017 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (verzoekers halen aan dat zij omwille van ernstige problemen hun land van herkomst zijn moeten ontvluchten en reeds meer dan vijf jaar op het Belgisch grondgebied verblijven). Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkenen tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van “verlies van recht op verblijf”.

1.19. Op 3 april 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van alle verzoekende partijen een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede, de derde, de vierde en de vijfde bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Tweede bestreden beslissing

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: U., E.

Geboortedatum: 21.03.1965

Geboorteplaats: Ohrid

Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”*

Derde bestreden beslissing

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: U., F.

Geboortedatum: 31.07.1972

Geboorteplaats: Nakolec

Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”*

Vierde bestreden beslissing

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: U., A.

Geboortedatum: 03.06.1993

Geboorteplaats: Ohrid

Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum.”*

Vijfde bestreden beslissing

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: U., G.

geboortedatum: 12.04.1996

geboorteplaats: Ohrid

nationaliteit; Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- O Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum.”*

1.20. Tegen de beslissingen vermeld in punten 1.18. en 1.19. dienen de verzoekende partijen op 29 mei 2017 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

2. De rechtspleging

Wat de vierde bestreden beslissing betreft – het bevel om het grondgebied te verlaten jegens U.A. – is het niet betwist dat deze verzoekende partij geenszins wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats. Inzake U.A., de derde verzoekende partij, en in zoverre de vordering is gericht tegen de vierde bestreden beslissing is de vordering onontvankelijk, gelet op artikel 39/85, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de derde verzoekende partij niet van haar vrijheid is beroofd en dat er geen datum voor een gedwongen uitvoering van een verwijderingsmaatregel bepaald is. De derde verzoekende partij is niet het voorwerp van enige dwangmaatregel met het oog op een gedwongen uitvoering van de vierde bestreden beslissing, en evenmin is er een gedwongen uitvoering van de bestreden beslissing op heden gepland.

De vordering gericht tegen de eerste, tweede, derde en vijfde bestreden beslissing wordt verder onderzocht in hoofde van de eerste, tweede en vierde verzoekende partij (hierna: de verzoekende partijen).

3. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 39/85, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.

(...)

De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

(...)”

Uit het bepaalde in artikel 39/85, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel die imminent is of is geworden. Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. Wanneer de vordering is ingesteld binnen de in voormelde termijn van vijf of tien dagen na het imminent worden van de verwijdering, wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

In casu maken de verzoekende partijen het voorwerp uit van beslissingen van 27 juni 2017 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissingen, die aan de verzoekende partijen werden betekend op 27 juni 2017, maakt de verwijdering van de verzoekende partijen imminent nu zij de vasthouding van de verzoekende partijen bevelen in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen hebben op 2 juli 2017, gelijktijdig met de onderhavige vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen, bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissingen van 27 juni 2017 ingediend (vorderingen gekend onder rolnummers RvV 206 734 en RvV 206 735). Het blijkt en het staat buiten betwisting dat de onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen werd ingediend binnen de termijn van *in casu* vijf dagen zoals voorzien in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. Verder werd de voorliggende vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer 205 684 en dient te worden vastgesteld dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken (art. 39/85, §1, eerste lid vreemdelingenwet). Ook de vorderingen gekend onder rolnummers RvV 206 734 en RvV 206 735 werden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet.

Het blijkt dan ook en het staat buiten betwisting dat de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet, ontvankelijk is.

Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, samen behandeld.

4. Over de vordering tot schorsing

Overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

4.1. Betreffende de eerste voorwaarde: de ernstige middelen

4.1.1. Onderzoek van de ernst van de middelen ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

4.1.1.1. De verzoekende partijen voeren in een enig middel een schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, alsook de schending van artikel 4 van het Koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007).

De verzoekende partijen lichten hun enig middel toe als volgt:

“DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf , door verzoeker ingediend op 21 december 2015, ontvankelijk is doch ongegrond om reden dat het aangehaalde medische probleem niet kan worden weerhouden om aan verzoeker een verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. af te leveren daarbij verwijzend naar het medisch advies dd. 29 maart 2017 van de arts-attaché waarin wordt voorgehouden dat uit verzoekers medisch dossier niet zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker op zodanige wijze lijdt aan een aandoening dat deze een ernstig risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in zijn herkomstland, Macedonië.

TERWIJL verzoeker bij zijn aanvraag dd. 21 december 2015 enkele medische verslagen had voorgelegd (o.a. dd. 24 november 2015 van dokter Marc Van De Sande en dd. 6 juni 2016 van dokter Filip Gielen) waaruit voldoende bleek dat hij wel degelijk lijdt aan enkele medische aandoeningen die van die aard zijn dat een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging dd. 21 december 2015 af te wijzen op grond van het feit dat het medisch probleem in hoofde van verzoeker niet zou kunnen worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van art. 9ter Vw., blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die zich in het administratief dossier bevinden, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Ten eerste heeft de ambtenaar-geneesheer zich in haar advies dd. 29 maart 2017 , waarop verweerder zijn weigeringsbeslissing dd. 3 april 2017 heeft gebaseerd, in hoofdzaak beperkt tot het geven van een loutere verwijzing naar de door verzoeker voorgelegde verslagen om daarvan vervolgens een uiterst korte synthese weer te geven.

Uit de lezing van het advies van de arts-attaché dd. 29 maart 2017 blijkt alleszins niet dat deze laatste een grondig onderzoek heeft gevoerd van de door verzoeker voorgelegde medische verslagen.

De door verzoeker voorgelegde medische getuigschriften bevatten wel degelijk meer dan voldoende gegevens waaruit blijkt dat de aandoeningen van verzoeker (o.a. chronische nierinsufficiëntie , arteriële hypertensie en afwijking van het beenmerg) ernstig zijn en dat een terugkeer naar Macedonië om die reden is uitgesloten.

De medische informatie in de medische verslagen die door verzoeker werden toegevoegd aan het administratief dossier zou redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat.

Uit de door verzoeker voorgelegde medische verslagen bleek dat de medische aandoeningen waaraan hij lijdt van die aard zijn dat een verdere medische opvolging in België noodzakelijk is.

Uit de medische verslagen die door verzoeker bij het administratief dossier waren toegevoegd, was overduidelijk gebleken dat zijn medische toestand van die aard is dat het plotse staken van de lopende medische behandeling onverantwoord is.

De inhoud van de medische verslagen van de behandelende artsen van verzoeker spreekt voor zich. Ondanks de duidelijke inhoud van de medische verslagen, die alle wezen op de ernst van de medische toestand waarin verzoeker zich bevindt en waaruit kon worden afgeleid dat een terugkeer naar Macedonië om medische redenen tegenaangewezen is, is het onbegrijpelijk om vast te stellen dat de arts-attaché een negatief medisch advies geeft ; en dit terwijl uit de medische gegevens van de behandelende artsen ontegensprekelijk was gebleken dat de medische toestand van verzoeker van die aard is, dat hij nood heeft aan een verdere strikte medische opvolging in België.

Voor verzoeker bestaat er geen enkele twijfel dat verweerder zijn huidige medische toestand verkeerd heeft beoordeeld.

De voorgelegde medische gegevens zouden redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

De loutere verwijzing door de ambtenaar-geneesheer naar de door verzoeker voorgelegde medische verslagen en de veel te summiere motivering die de ambtenaar-geneesheer in haar advies dd. 29 maart 2017 heeft gegeven, staat in contrast met de inhoud van medische verslagen die verzoeker aan zijn dossier heeft toegevoegd n.a.v. zijn aanvraag dd. 21 december 2015.

Uit de door verzoeker voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Ten tweede heeft verweerder geen deugdelijk onderzoek gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in verzoekers herkomstland Macedonië.

Verweerder verwijst naar 'informatie beschikbaar in het administratief dossier' waaruit zou moeten blijken dat verzoeker kan terugkeren naar Macedonië waar aangepaste medische behandeling voorhanden zou zijn.

Verzoeker is van mening dat de feitelijke voorstelling inzake de beschikbaarheid ,toegankelijkheid en betaalbaarheid van de noodzakelijke (en aangepaste) medische zorgen in Macedonië zoals door verweerder weergegeven geenszins overeenstemt met de werkelijkheid, integendeel.

Verzoeker is van mening dat er niet voldoende en aangepaste medische behandeling beschikbaar , minstens niet toegankelijk is voor hem in Macedonië.

Indien de noodzakelijke medicatie al verkrijgbaar zou zijn, dan dienen de kosten van elke medische (ziekenhuis-)behandeling gedragen te worden door de patiënt en is er geen sprake van een ziekenfonds dat tussenkomt in de financiering van de uitgaven.

Verzoeker brengt zélf diverse algemene internetartikels bij ("het systeem van gezondheidszorg dat haar burgers doodt" ; "slachtoffers van gezondheidszorg" ; "Struga, Stads Ziekenhuis en het Centrum voor dialyse in slechte staat" ; "Gezondheid zoals het niet moet zijn"). (Stukken 7-10)

Aan de hand van deze artikelen blijkt dat de dagelijkse realiteit in Macedonië voor patiënten met diverse gezondheidsproblemen uiterst zorgwekkend is ; zowel aangaande de beschikbaarheid van voldoende, aangepaste en betaalbare medische zorgverstrekkingen alsook aangaande de toegankelijkheid ervan.

De arts-attaché en verweerder zijn tekortgeschoten in hun zorgvuldigheidsplicht door geen beschrijving (dewelke correspondeert met de dagelijkse realiteit ter plaatse in Macedonië is) te geven van de beschikbaarheid en toegankelijkheid in Macedonië van de medische zorgen voor personen met nier- en hartproblemen.

De bronnen waarnaar de arts-attaché heeft verwezen, werden niet zorgvuldig geanalyseerd.

Uit de informatie die verzoeker bijvoegt in bijlage blijkt dat de medische voorzieningen in Macedonië te wensen overlaten.

In het reeds bestaande gebrekkige gezondheidssysteem botst verzoeker daarenboven ook op problemen van discriminatie en racisme omwille van zijn etnisch Egyptische afkomst. (Stuk 11)

De arts-attaché is te voorbarig in haar conclusie dat verzoeker en/of zijn echtgenote in staat zouden moeten zijn om te werken teneinde de medische uitgaven te kunnen bekostigen.

De arts-attaché heeft ten onrechte geen enkele rekening gehouden met verzoekers lange duur van afwezigheid uit Macedonië sinds 2010 tot op heden.

Precies gezien de lange duur van afwezigheid uit Macedonië (meer dan zeven jaren) die de kansen op het vinden (op korte termijn) van een (degelijke) tewerkstelling volledig hypothekeert ; de afwezigheid van ziekenfondsen (er is géén systeem van terugbetaling van medische uitgaven) en het gemis van de vereiste medicatie ; is een terugkeer naar Macedonië voor verzoeker , die daarenboven een etnische

Egyptenaar is, uiterst zorgwekkend ; zowel aangaande de beschikbaarheid van voldoende, aangepaste en betaalbare medische zorgverstrekingen alsook aangaande de toegankelijkheid ervan.

Verweerder is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht door geen actuele / waarheidsgetrouwe beschrijving te geven van de beschikbaarheid en toegankelijkheid in Macedonië van de medische zorgen voor personen met een chronische nierinsufficiëntie en een arteriële hypertensie.

Onder de noemer 'Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst' heeft de arts-attaché het over algemene medische aandoeningen ; doch houdt zij ten onrechte geen enkele rekening met het feit dat de concrete medische aandoeningen van verzoeker zoals deze werd omschreven in de door verzoeker voorgelegde medische verslagen.

Door geen onderscheid te maken tussen enerzijds bijv. een banale griep (die van voorbijgaande aard is) en anderzijds een chronische nierinsufficiëntie , een arteriële hypertensie en beenmergproblemen (waarmee verzoeker gedurende meerdere jaren te kampen heeft en dewelke de tussenkomsten van een nefroloog, internist, hematoloog en oncoloog vereisen) , houdt de bestreden beslissing , die gebaseerd is op het gebrekkig gemotiveerde medisch advies van de arts-attaché, eveneens een schending in van de motiveringsverplichting.

De arts-attaché baseert zich tenslotte op rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens – artikel 3 EVRM.

Echter, artikel 9ter Vw. , dat van nationaal recht is, heeft een véél ruimer toepassingsveld dan artikel 3 EVRM, dat veel strenger is dan artikel 9ter Vw.

Met dit onderscheid tussen het ruimere toepassingsveld van artikel 9ter Vw. enerzijds en de véél striktere en strengere toepassing van artikel 3 EVRM, werd in het medisch advies dd. 29 maart 2017 van de arts-attaché ten onrechte geen rekening gehouden.

Ten derde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur , waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door verzoeker niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat foutief , minstens voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur , waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

De arts-attaché had bij verzoeker of bij zijn artsen specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid van verzoeker om te reizen naar Macedonië ; gelet op zijn medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide ; of verzoeker onderwerpen aan een medisch onderzoek om zijn actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

De arts-attaché raadpleegde geen deskundige , noch werd er gecorrespondeerd met de behandelende artsen van verzoeker, aangaande de gezondheidsproblemen van verzoeker.

Nochtans is dit voorgeschreven door artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Mits consult van de behandelende arts had verwerende partij correct medisch standpunt kunnen innemen.

Dat de medische toestand van verzoeker wel degelijk ernstig is en in erge mate werd onderschat, wordt aangetoond aan de hand van een recent medisch verslag van de behandelende arts (dd. 15 mei 2017 van dokter Filip GIELEN).

"Bij deze geef ik graag mijn visie, betreffende onze patiënt, U.E. (...).

In mijn ogen is het noodzakelijk dat E. (...), goede zorgen krijgt toegediend en nauwkeurig wordt opgevolgd wat zijn gezondheid betreft. Het stoppen van de behandeling is nefast voor zijn gezondheid!

Er stellen zich namelijk 2 grote problemen.

Zo is er zijn zeer slechte nierfunctie waarvoor hij de nodige medicatie neemt en er is eveneens de enorme ruglast, die hem erg beperken in zijn functioneren.

Wat betreft zijn nierproblemen, is het dagelijks goed nemen van zijn medicatie, het 6-wekelijks-3maandelijks opvolgen door HA en specialist noodzakelijk.

Persoonlijk denk ik dat er in zijn thuisland (Macedonië) niet voldoende hulp/kwaliteit voor handen is om dit medisch probleem adequaat op te volgen. In België is de kwaliteit beter, de ziekenhuizen worden strenger gecontroleerd, er is meer ziekenhuishygiëne.

Tevens zijn bepaalde medicamenten in Macedonië niet verkrijgbaar en degene die verkrijgbaar zijn, daar moeten we ons altijd de vraag stellen of het originele medicatie is daar er in het oostblok meer sprake is van fraude met medicatie.

Tevens lijkt mij dat de verhouding tussen inkomsten en kosten voor behandelingen in Macedonië, buiten proportie is.

Ik twijfel er sterk aan dat onze patiënt daar überhaupt een behandeling zal krijgen/kunnen betalen!

Wat betreft het rugprobleem, is hij voorlopig nog niet uitbehandeld en zijn we de medicatie nog op punt aan het stellen. De interactie met zijn nierprobleem, speelt hier in zijn nadeel.

Eveneens denk ik hieromtrent, dat hij in België, door ons, de beste opvolging kan krijgen.

Langdurig reizen lijkt me eveneens af te raden, daar deze man zich geen houding gaat kunnen vinden, betreffende de pijn.” (Stuk 12)

De inhoud van het medisch verslag dd. 15 mei 2017 van dokter Filip GIELEN spreekt voor zich en laat geen enkele twijfel bestaan dat verweerder de huidige medische toestand van verzoeker foutief heeft beoordeeld.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.).

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van verweerder dd. 3 april 2017, te worden vernietigd.”

4.1.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan gesteld worden voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De eerste bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het aangehaalde medisch probleem niet kan weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarbij verwezen wordt naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 29 maart 2017 die als bijlage onder gesloten omslag werd gevoegd.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat ooggpunt wordt onderzocht.

4.1.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

De schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel dienen onderzocht te worden in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Voormeld artikel bepaalt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

De eerste bestreden beslissing is genomen op grond van voormeld artikel 9ter van de vreemdelingenwet en verwijst naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 29 maart 2017.

Wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris uitdrukkelijk verwijst naar een advies van de ambtenaar-geneesheer, uitgebracht volgens een daartoe wettelijk voorziene adviesprocedure, dan maken de motieven van dergelijk advies deel uit van de ongegrondheidsbeslissing en zal ook bij de totstandkoming van dit advies moeten worden voldaan aan de motiveringsplicht. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert dan ook niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten.

Indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleeft en de aanvraag wordt ongegrond verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing houdende de ongegrondheid van de verblijfsaanvraag. Het is de verzoekende partijen toegelaten om de onwettigheden die aan dit advies kleven aan te voeren tegen de uiteindelijk door de verwerende partij genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als ongegrond wordt geweigerd (cf. RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 28 juni 2011, nr. 214.213).

4.1.1.4. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de voorgelegde medische aandoening in hoofde van de eerste verzoekende partij. In het advies wordt eerst melding gemaakt van al de voorgelegde medische attesten en wordt vervolgens een analyse gemaakt. Vervolgens worden in het advies de behandelingsmogelijkheden in Macedonië besproken voor de weerhouden aandoeningen. De ambtenaar-geneesheer gaat eerst in op de beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst. Vervolgens wordt ingegaan op de mogelijkheid tot reizen en nood aan mantelzorg en op de toegankelijkheid van de zorgen en opvolging in het herkomstland. Het advies luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door Mr. U.E. (...) in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 21.12.2015.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- ° SMG d.d. 24/11/2015 van Dr. Marc Van De Sande, nefroloog
- ° SMG d.d. 06/06/???? Van Dr. Filip Gielen
- ° Medisch verslag d.d. ??/05/2016 van Dr. Van De Sande

Uit de voorgelegde medische stukken weerhoud ik dat het gaat om een 52-jarige man met gestabiliseerde chronische nierinsufficiëntie, arteriële hypertensie (hoge bloeddruk) en een vermoeden van een afwijking van het beenmerg.

Als medicatie krijgt Mr. U. (...) bloeddrukverlagende middelen en combinatie met een water afdrijvend middel, anti-jicht middelen (enkel nodig bij een opstoot van jicht), pijnstillers (niet gespecificeerd en onleesbare medicatie op het SMG d.d. 06/06/???? van de huisarts) en een vitamine D supplement.

Van het afwijkende beenmerg op een MRI en op een botscan is van geen van beide onderzoeken een verslag bij het medische dossier gevoegd, noch van de raadpleging oncologie Er zijn ook geen verslagen van verdere onderzoeken bijgevoegd.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Er werd gebruikt gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. *Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:*
  - Aanvraag MedCOI met het unieke referentienummer BMA 8528*
  - Aanvraag MedCOI met het unieke referentienummer BMA 8477*
  - Aanvraag MedCOI met het unieke referentienummer BMA 7230*
  - Aanvraag MedCOI met het unieke referentienummer BMA 7925*
  - Aanvraag MedCOI met het unieke referentienummer BMA 9231*
  - Aanvraag MedCOI met het unieke referentienummer BMA 9287*
  - Aanvraag MedCOI met het unieke referentienummer BMA 8307*
  - Aanvraag MedCOI met het unieke referentienummer BMA 8186*

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat opvolging bij een internist en nefroloog beschikbaar is, alsook de benodigde medicatie en vitamines voor Mr. U. (...)

Voor het geval dat de nierinsufficiëntie van Mr. U. (...) toch zou evolueren naar nood aan dialyse en/of niertransplantatie, dan is dat in het gloednieuwe niertransplantatiecentrum beschikbaar.

Voor verder onderzoek naar de eventuele afwijkingen in zijn beenmerg zijn hematologen en oncologen (met chemotherapie en radiotherapie) beschikbaar.

Mogelijkheid tot reizen en nood aan mantelzorg

In de voorgelegde medische stukken staat geen tegenindicatie tot reizen.

In strikt medische zin is er geen nood aan mantelzorg.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Betrokkene haalt aan dat hij in Macedonië niet in dezelfde mate een behandeling kan krijgen als in België.

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandeling in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandeling. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat, zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds, ... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen.

Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

De ziekteverzekering in Macedonië is universeel en de hieronder gedekte zorgen zijn zeer omvattend. Of men nu werknemer, zelfstandige of uitkeringsgerechtigde is, men zal gedekt zijn door de ziekteverzekering.

De zorg wordt verschaft via drie sporen:

- 1. Het niveau van de primaire gezondheidszorg*
- 2. Gespecialiseerde en consultatieve gezondheidszorg (op basis van verwijzing door de gekozen arts op het primaire niveau)*
- 3. Zorg in ziekenhuizen (op basis van verwijzing door de 2 andere niveaus)*

Sinds 1992 dient een deel van de kosten van medische zorgen door de patiënt betaald te worden. Deze kosten lopen maximaal op tot 20 procent van de kost van de medische dienst of de medicijnen. Bij het vaststellen van de eigen bijdrage, neemt men de sociale toestand van de patiënt in acht. Wanneer verzoeker zich in het sociaaleconomisch minst gunstige scenario bevindt, namelijk dat van uitkeringsgerechtigde, zal hij vrijgesteld zijn van eigen betalingen. In alle andere gevallen zal hij zich in een gunstigere positie bevinden. Ook voor bepaalde specifieke aandoeningen en ziektes worden patiënten vrijgesteld van eigen betalingen.¹

Wat betreft de toegankelijkheid van de medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM, waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest nr. 81574 van 23 mei 2012).

Om een werkloosheidsuitkering te ontvangen moet men een betaalde functie hebben uitgeoefend gedurende een ononderbroken periode van 9 maanden, of in geval van onderbreking, gedurende 12 maanden over de laatste 18 maanden.

In het geval dat betrokkene er niet in zou slagen een inkomen uit arbeid te verwerven, kan hij genieten van de uitkering van een bestaansminimum, afhankelijk van zijn situatie.²

De beslissing geldt eveneens voor de partner van betrokkene en hun twee meerderjarige kinderen. Zij leggen geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat zij geen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt in hun land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat betrokkenen niet zouden kunnen instaan voor de eventuele kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp voor U.E. (...).

Tenslotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen in Macedonië geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben bij wie zij terecht kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp. U.E. (...) heeft bij zijn tweede asielaanvraag zelf verklaard nog contact te hebben met zijn broer, A. (...), die in Ohrid woont. Ook U.F. (...) verklaarde bij haar tweede asielaanvraag nog telefonisch contact te onderhouden met haar ouders in Macedonië.³

Conclusie:

Uit het voorgelegde medische dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op een zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,, aangezien de noodzakelijke medische zorgen in Macedonië beschikbaar en toegankelijk zijn. Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

4.1.1.5. De verzoekende partijen voeren aan dat de eerste verzoekende partij, in het kader van de aanvraag enkele medische verslagen had voorgelegd waaruit voldoende bleek dat zij wel degelijk lijdt aan aandoeningen die van aard zijn dat een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit. De verzoekende partijen menen dat alle concrete en individuele elementen die zij hadden aangevoerd, niet voldoende en niet op redelijke wijze in overweging werden genomen.

In een eerste onderdeel stellen de verzoekende partijen dat het medisch advies van 29 maart 2017 in hoofdzaak beperkt is tot een loutere verwijzing naar de door haar voorgelegde attesten en tot een uiterst korte synthese daarvan, dat niet blijkt dat een grondig onderzoek is gevoerd van die attesten, dat deze wel degelijk meer dan voldoende gegevens bevatten waaruit blijkt dat de aandoeningen van de eerste verzoekende partij ernstig zijn en een terugkeer naar Macedonië om die reden uitgesloten is, dat de door hen aangebrachte medische informatie in redelijkheid zou moeten volstaan, dat ten minste de ambtenaar-geneesheer de aandoeningen geringschat, dat uit de voorgelegde attesten blijkt dat verdere medische opvolging in België noodzakelijk is, dat de medische toestand van die aard is dat het plotse staken van de lopende medische behandeling onverantwoord is, dat de inhoud van de medische verslagen van de behandelende artsen voor zich spreken. Zij betogen dat het onbegrijpelijk is dat een negatief advies gegeven wordt terwijl uit de medische gegevens van de behandelende artsen ontegensprekelijk blijkt dat de medische toestand van de eerste verzoekende partij van die aard is dat zij nood heeft aan verdere strikte opvolging in België alsook kan worden afgeleid dat een terugkeer naar Macedonië om medische redenen tegenaangewezen is. De verzoekende partijen menen dan ook dat de verwerende partij de huidige medische toestand verkeerd beoordeeld heeft en dat de loutere verwijzing door de ambtenaar-geneesheer naar de door hen voorgelegde medische attesten en de veel te summiere motivering in contrast staat met de inhoud van de medische verslagen die zij hebben gevoegd aan de aanvraag van 21 december 2015. Zij menen dat uit de voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegrond verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een rationele en aanvaardbare oplossing was.

In een tweede onderdeel menen de verzoekende partijen dat geen deugdelijk onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in Macedonië, dat de verwerende partij verwijst naar informatie in het administratief dossier, dat de feitelijke voorstelling van de verwerende partij inzake de beschikbaarheid, toegankelijkheid en betaalbaarheid van de noodzakelijke medische zorgen in Macedonië niet overeenstemt met de werkelijkheid. Zij menen dat er niet voldoende en aangepaste medische behandeling beschikbaar is, minstens niet toegankelijk is voor de eerste verzoekende partij. Zij wijzen er op dat indien de medicatie al verkrijgbaar zou zijn, de kosten van elke medische (ziekenhuis-)behandeling dienen gedragen te worden door de patiënt en er geen sprake is van een ziekenfonds dat tussenkomt in de financiering. Zij wijzen op internetartikels die zij bijbrengen bij het verzoekschrift en stellen dat blijkt dat de dagdagelijkse realiteit in Macedonië voor patiënten met diverse gezondheidsproblemen uiterst zorgwekkend is, zowel aangaande de beschikbaarheid van voldoende, aangepaste en betaalbare medische zorgverstrekking alsook aangaande de toegankelijkheid ervan, dat de ambtenaar-geneesheer en de verwerende partij tekort zijn geschoten in hun zorgvuldigheidsplicht door geen beschrijving te geven, welke correspondeert met de dagelijkse realiteit in Macedonië, van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen voor personen met nier- en hartproblemen, dat de bronnen niet zorgvuldig werden geanalyseerd, dat uit de informatie die zij bijvoegen blijkt dat de medische voorzieningen in Macedonië te wensen overlaten. Voorts betogen de verzoekende partijen dat de eerste verzoekende partij in het reeds bestaande gebrekkige gezondheidssysteem daarenboven botst op problemen van discriminatie en racisme omwille van haar etnisch Egyptische afkomst, waarbij zij verwijzen naar stuk 11 gevoegd bij het verzoekschrift.

Daarnaast stellen de verzoekende partijen nog dat de ambtenaar-geneesheer te voorbarig is in haar conclusie dat de eerste verzoekende partij en haar echtgenote in staat zouden moeten zijn om te werken teneinde de medische uitgaven te kunnen bekostigen, dat hij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de lange duur van afwezigheid uit Macedonië sinds 2010, dat deze lange duur van afwezigheid de kansen op het vinden van een tewerkstelling volledig hypothekeert. Zij menen dat gelet op voornoemde moeilijkheid, de afwezigheid van ziekenfondsen en het gemis van de vereiste medicatie, een terugkeer naar Macedonië voor etnische Egyptenaren uiterst zorgwekkend is, zowel betreffende de beschikbaarheid van voldoende, aangepaste en betaalbare medische zorgverstrekking alsook betreffende de toegankelijkheid ervan. Zij menen dat de verwerende partij tekort is geschoten in haar zorgvuldigheidsplicht door geen actuele/waarheidsgetrouwe beschrijving te geven van de beschikbaarheid en toegankelijkheid in Macedonië van medische zorgen voor personen met een chronische nierinsufficiëntie en een arteriële hypertensie. Voorts betogen de verzoekende partijen dat de ambtenaar-geneesheer het heeft, onder de noemer toegankelijkheid, over algemene medische aandoeningen, doch ten onrechte geen rekening houdt *“met het feit dat de concrete medische aandoeningen van verzoeker zoals deze werd omschreven in de door verzoeker voorgelegde medische verslagen.”* Zij menen dat door geen onderscheid te maken tussen enerzijds bijvoorbeeld een banale griep en anderzijds een chronische nierinsufficiëntie, een arteriële hypertensie en beenmergproblemen, de bestreden beslissing, gebaseerd op het medisch advies, de motiveringsplicht schendt. Ten slotte betogen de verzoekende partijen dat de ambtenaar-geneesheer zich baseert op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, artikel 3 van het EVRM, dat echter artikel 9ter van de vreemdelingenwet een ruimer toepassingsveld heeft dan artikel 3 van het EVRM dat veel strenger is dan artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat met dit onderscheid in het medische advies van de ambtenaar-geneesheer van 29 maart 2017 ten onrechte geen rekening werd gehouden.

In een derde onderdeel betogen de verzoekende partijen dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is daar de verwerende partij de mogelijkheid had de eerste verzoekende partij aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch dit ten onrechte niet heeft gedaan, dat een medisch onderzoek een ander licht op de zaak had kunnen werpen, dat door haar niet aan een onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer dat foutief, minstens voorbarig was, de verwerende partij de beginselen van behoorlijk bestuur schendt, dat de ambtenaar-geneesheer bij de eerste verzoekende partij of diens artsen specifieke informatie had kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid om te reizen gelet op diens medische toestand en het causaal verband tussen beide, of de eerste verzoekende partij onderwerpen aan een medisch onderzoek om haar actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar Macedonië te kunnen achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat *in casu* onterecht niet gebeurd is. Zij vervolgen dat de ambtenaar-geneesheer geen deskundige raadpleegde, noch dat er gecorrespondeerd werd met de behandelende artsen, dat dit nochtans voorgeschreven is door artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, dat mits consultatie van de behandelde arts de verwerende partij een correct medisch standpunt had kunnen innemen. Zij betogen nog dat de toestand van de eerste verzoekende partij wel degelijk ernstig is en in erge mate werd onderschat zoals aangetoond aan de hand van een recent medisch verslag van de behandelende arts van 15 mei 2017, dat de inhoud van dit verslag voor zich spreekt en geen twijfel laat bestaan dat de verwerende partij de huidige medische toestand van de eerste verzoekende partij foutief heeft beoordeeld, dat het duidelijk is dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en een schending uitmaakt van de motiveringplicht.

4.1.1.6. Waar de verzoekende partijen betogen dat uit de door hen voorgelegde medische verslagen voldoende bleek dat de eerste verzoekende partij lijdt aan enkele medische aandoeningen die van die aard zijn dat een terugkeer naar Macedonië wel degelijk een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, geven zij blijk van een andere feitelijke beoordeling dan de ambtenaar-geneesheer, doch tonen zij hiermee niet aan dat de motieven van het medisch advies en de bestreden beslissing, waarvan de motieven van het advies integraal deel uitmaken, foutief of kennelijk onredelijk zijn, noch dat het medisch advies of de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze werden genomen.

Ook met de stelling dat uit de gegeven motivering niet blijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing diverse gegevens die beschikbaar zijn in het dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen, dat door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen niet blijkt dat de verwerende partij in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die zich in het administratief dossier bevinden, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen, tonen de verzoekende partijen geenszins *in concreto* aan dat de motieven van het medisch advies en de bestreden beslissing, foutief of kennelijk onredelijk zijn, noch dat het medisch advies of de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze werden genomen.

Inzake het eerste onderdeel

Waar de verzoekende partijen stellen dat het medisch advies van 29 maart 2017 in hoofdzaak beperkt is tot een loutere verwijzing naar de door haar voorgelegde attesten en tot een uiterst korte synthese daarvan, dat niet blijkt dat een grondig onderzoek is gevoerd van die attesten, dat deze wel degelijk meer dan voldoende gegevens bevatten waaruit blijkt dat de aandoeningen van de eerste verzoekende partij ernstig zijn, dat de door hen aangebrachte medische informatie in redelijkheid zou moeten volstaan, dat ten minste de ambtenaar-geneesheer de aandoeningen geringschat, dat de loutere verwijzing door de ambtenaar-geneesheer naar de door hen voorgelegde medische attesten en de veel te summiere motivering in contrast staat met de inhoud van de medische verslagen die zij hebben gevoegd aan de aanvraag van 21 december 2015, wijst de Raad er vooreerst op dat uit het medisch advies van 29 maart 2017 niet blijkt als zou de ambtenaar-geneesheer van mening zijn dat de aandoeningen van de eerste verzoekende partij niet ernstig zijn of deze worden geringschat. In het medisch advies van 29 maart 2017 blijkt daarentegen dat de ambtenaar-geneesheer de gestabiliseerde chronische nierinsufficiëntie en de arteriële hypertensie weerhoudt alsook het vermoeden van een afwijking van het beenmerg. Hieromtrent wordt wel gesteld dat van het afwijkend beenmerg op een MRI en op een botscan geen verslag van beide onderzoeken wordt gevoegd, noch van de raadpleging oncologie, noch verslagen van verdere onderzoeken. Daarnaast wordt weerhouden dat de eerste verzoekende partij bloeddrukverlagende middelen krijgt in combinatie met een water afdrijvend middel, anti-jicht middelen, pijnstillers en een vitamine D-supplement. De verzoekende partijen menen dat dit een uiterst korte synthese/summiere motivering betreft en dat niet blijkt dat een grondig onderzoek werd gevoerd naar de attesten, waarnaar enkel verwezen wordt, maar laten na aan te geven welke gegevens die blijken uit de door hen voorgelegde attesten niet mee in rekening werden gebracht of welke elementen een grondiger onderzoek behoeften. Waar zij voorhouden dat de attesten wel degelijk meer dan voldoende gegevens bevatten waaruit blijkt dat de aandoeningen van de eerste verzoekende partij ernstig zijn, dat deze informatie in redelijkheid zou moeten volstaan, wijst de Raad er op dat niet blijkt dat de verwerende partij een van de aandoeningen van de verzoekende partij niet weerhouden heeft omwille van onvoldoende gegevens waaruit de ernst van de aandoening blijkt, minstens tonen de verzoekende partijen dit niet aan. In zoverre de verzoekende partijen zouden doelen op de motieven betreffende het afwijkende beenmerg, waarbij er op gewezen wordt dat van het afwijkend beenmerg op een MRI en op een botscan geen verslag van beide onderzoeken wordt gevoegd, noch van de raadpleging oncologie, noch verslagen van verdere onderzoeken, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partijen geenszins aantonen dat deze motieven foutief zijn, geen steun vinden in het administratief dossier of kennelijk onredelijk zouden zijn. De verzoekende partijen tonen niet aan dat uit de door hen voorgelegde attesten niet voortvloeit dat het gaat om een vermoeden van beenmergafwijking. Uit het door hen voorgelegde standaard medische getuigschrift van dr. GIELEN blijkt dat wordt aangegeven dat het onderzoek lopend is naar de 'beenmerg A'. Vervolgens dient ook vastgesteld te worden dat uit het onderzoek van de beschikbaarheid van de zorgen blijkt dat het gegeven dat onderzoek lopend was naar de beenmergafwijking weerhouden werd en dat onderzocht werd of verder onderzoek naar eventuele afwijkingen van het beenmerg mogelijk was waarbij aangegeven wordt dat hematologen en oncologen met chemotherapie en radiotherapie beschikbaar zijn.

Het betoog van de verzoekende partijen dat uit de voorgelegde medische getuigschriften blijkt dat de aandoeningen van de eerste verzoekende partij ernstig zijn en een terugkeer naar Macedonië om die reden is uitgesloten, dat uit de voorgelegde attesten blijkt dat verdere medische opvolging in België noodzakelijk is, dat het onbegrijpelijk is dat een negatief advies gegeven wordt terwijl uit de medische gegevens van de behandelende artsen ontegensprekelijk blijkt dat de medische toestand van de eerste verzoekende partij van die aard is dat zij nood heeft aan verdere strikte opvolging in België alsook kan worden afgeleid dat een terugkeer naar Macedonië om medische redenen tegenaangewezen is, mist feitelijke grondslag. De Raad stelt vast dat uit de door haar voorgelegde medische getuigschriften geenszins kan afgeleid worden dat een terugkeer naar Macedonië uitgesloten is of afgeraden wordt gelet op de aandoeningen van de eerste verzoekende partij.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat de ernst van de aandoeningen en een vermoeden van afwijking aan het beenmerg weerhouden werden en dat de nood aan huidige behandeling en eventueel toekomstige behandelingen en onderzoek vastgesteld werd, maar werd vastgesteld dat deze behandelingen, opvolging en onderzoeken in Macedonië beschikbaar en toegankelijk zijn. Gezien de mogelijkheid tot behandeling en onderzoek in Macedonië, kunnen de verzoekende partijen niet dienstig, vaagweg, voorhouden dat het plotse staken van de lopende medische behandeling onverantwoord is.

De verzoekende partijen tonen geenszins *in concreto* aan dat de verwerende partij de medische toestand zoals die bestond op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing verkeerd beoordeeld heeft. Met de loutere stelling dat de medische verslagen van de behandelende artsen voor zich spreken, tonen de verzoekende partij evenmin aan dat de motieven van het medisch advies van 29 maart 2017 en van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zijn of dat deze op onzorgvuldige wijze werden genomen.

Door nog uiteen te zetten dat zij zelf van oordeel zijn dat de toekenning van een verblijfsmachtiging een rationele en aanvaardbare oplossing is, tonen de verzoekende partijen ook niet *in concreto* aan dat het standpunt van de door verwerende partij aangestelde controlearts kennelijk onredelijk is. Zij maken met hun uiteenzetting niet aannemelijk dat de door verwerende partij aangestelde controlearts geen correcte toetsing doorvoerde aan de bepalingen van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, dat hij enig nuttig gegeven over het hoofd zag of dat zij op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit kwam.

Inzake het tweede onderdeel

De verzoekende partijen menen dat er geen deugdelijk onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in Macedonië, dat de verwerende partij verwijst naar informatie in het administratief dossier, dat de feitelijke voorstelling van de verwerende partij inzake de beschikbaarheid, toegankelijkheid en betaalbaarheid van de noodzakelijke medische zorgen in Macedonië niet overeenstemt met de werkelijkheid, dat er niet voldoende en aangepaste medische behandeling beschikbaar is, minstens niet toegankelijk is voor de eerste verzoekende partij. Om deze kritiek te staven stellen de verzoekende partijen dat

- indien medicatie al verkrijgbaar zou zijn, de kosten van elke medische (ziekenhuis-)behandeling dienen gedragen te worden door de patiënt en er geen sprake is van een ziekenfonds dat tussenkomt in de financiering

- blijkt dat de dagdagelijkse realiteit in Macedonië voor patiënten met diverse gezondheidsproblemen uiterst zorgwekkend is, zowel aangaande de beschikbaarheid van voldoende, aangepaste en betaalbare medische zorgverstrekking alsook aangaande de toegankelijkheid ervan, dat de bronnen niet zorgvuldig werden geanalyseerd, dat uit de informatie die zij bijvoegen blijkt dat de medische voorzieningen in Macedonië te wensen overlaten

- de ambtenaar-geneesheer en de verwerende partij tekort zijn geschoten in hun zorgvuldigheidsplicht door geen beschrijving te geven, welke correspondeert met de dagelijkse realiteit in Macedonië, van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen voor personen met nier- en hartproblemen, dat de verwerende partij tekort is geschoten in haar zorgvuldigheidsplicht door geen actuele/waarheidsgetrouwe beschrijving te geven van de beschikbaarheid en toegankelijkheid in Macedonië van medische zorgen voor personen met een chronische nierinsufficiëntie en een arteriële hypertensie, dat de ambtenaar-geneesheer het heeft, onder de noemer toegankelijkheid, over algemene medische aandoeningen, doch ten onrechte geen rekening houdt "*met het feit dat de concrete medische aandoeningen van verzoeker zoals deze werd omschreven in de door verzoeker voorgelegde medische verslagen.*", dat door geen onderscheid te maken tussen enerzijds bijvoorbeeld een banale griep en anderzijds een chronische nierinsufficiëntie, een arteriële hypertensie en beenmergproblemen, de bestreden beslissing, gebaseerd op het medisch advies, de motiveringsplicht schendt

- de eerste verzoekende partij in het reeds bestaande gebrekkige gezondheidssysteem daarenboven botst op problemen van discriminatie en racisme omwille van zijn etnisch Egyptische afkomst, waarbij verwezen wordt naar stuk 11 gevoegd bij het verzoekschrift, dat een terugkeer naar Macedonië voor etnische Egyptenaren uiterst zorgwekkend is

- de ambtenaar-geneesheer te voorbarig is in haar conclusie dat de eerste verzoekende partij en haar echtgenote in staat zouden moeten zijn om te werken teneinde de medische uitgaven te kunnen bekostigen, dat hij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de lange duur van afwezigheid uit Macedonië sinds 2010, dat deze lange duur van afwezigheid de kansen op het vinden van een tewerkstelling volledig hypothekeert

- er een gemis is aan de vereiste medicatie

- dat de ambtenaar-geneesheer zich baseert op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, artikel 3 van het EVRM, dat echter artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet een ruimer toepassingsveld heeft dan artikel 3 van het EVRM dat veel strenger is dan artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, dat met dit onderscheid in het medische advies van de ambtenaar-geneesheer van 29 maart 2017 ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Vooreerst wijst de Raad er op dat de verzoekende partijen met het louter voorhouden dat de kosten van elke medische (ziekenhuis-)behandeling gedragen dienen te worden door de patiënt en er geen sprake is van een ziekenfonds dat tussenkomt in de financiering, zonder enige verwijzing naar een bron, de motieven van het medisch advies, waarbij verwezen wordt naar een rapport en dat luidt als volgt: *“De ziekteverzekering in Macedonië is universeel en de hieronder gedekte zorgen zijn zeer omvattend. Of men nu werknemer, zelfstandige of uitkeringsgerechtigde is, men zal gedekt zijn door de ziekteverzekering.*

De zorg wordt verschaft via drie sporen:

- 1. Het niveau van de primaire gezondheidszorg*
- 2. Gespecialiseerde en consultatieve gezondheidszorg (op basis van verwijzing door de gekozen arts op het primaire niveau)*
- 3. Zorg in ziekenhuizen (op basis van verwijzing door de 2 andere niveaus)*

Sinds 1992 dient een deel van de kosten van medische zorgen door de patiënt betaald te worden. Deze kosten lopen maximaal op tot 20 procent van de kost van de medische dienst of de medicijnen. Bij het vaststellen van de eigen bijdrage, neemt men de sociale toestand van de patiënt in acht. Wanneer verzoeker zich in het sociaaleconomisch minst gunstige scenario bevindt, namelijk dat van uitkeringsgerechtigde, zal hij vrijgesteld zijn van eigen betalingen. In alle andere gevallen zal hij zich in een gunstigere positie bevinden. Ook voor bepaalde specifieke aandoeningen en ziektes worden patiënten vrijgesteld van eigen betalingen.” te weerleggen. Er is dus wel degelijk sprake van een ziekteverzekering en de verzoekende partijen tonen geenszins aan dat zij daarvan geen gebruik zouden kunnen maken. Voorts vloeit uit het enkele feit dat een deel van de kosten door de patiënt dient te worden betaald, geenszins automatisch voort dat de zorgen niet toegankelijk of betaalbaar zouden zijn. Uit het medisch advies blijkt immers dat de ambtenaar-geneesheer verder onderzocht heeft of er gegevens waren om te concluderen dat de verzoekende partijen niet in staat zouden zijn om in te staan voor de eventuele kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp voor de eerste verzoekende partij, doch tot de conclusie kwam dat er geen dergelijke gegevens voorhanden waren.

Waar de verzoekende partijen betogen dat blijkt dat de dagdagelijkse realiteit in Macedonië voor patiënten met diverse gezondheidsproblemen uiterst zorgwekkend is, zowel aangaande de beschikbaarheid van voldoende, aangepaste en betaalbare medische zorgverstrekking alsook aangaande de toegankelijkheid ervan, dat de bronnen niet zorgvuldig werden geanalyseerd, dat uit de informatie die zij bijvoegen blijkt dat de medische voorzieningen in Macedonië te wensen overlaten, baseren zij aldus hun betoog op de door hen toegevoegde stukken aan het verzoekschrift. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen teksten toevoegen in het Nederlands waarbij een webadres vermeld staat als bronvermelding. Bij nazicht van de vermelde webadressen stelt de Raad vast dat de daarop vermelde informatie niet in het Nederlands werd opgesteld. Het is de Raad geenszins duidelijk of de voorliggende informatie een vertaling betreft van de informatie op de webadressen en indien het wel degelijk een vertaling betreft van voormelde informatie, op welke wijze deze vertaling werd bekomen. Daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partijen niet verduidelijken van wie de informatie op de websites uitgaat en dit niet kan afgeleid worden uit de websites gezien deze zijn opgesteld in een voor de Raad onbekende taal, kunnen de verzoekende partijen niet dienstig verwijzen naar de door hen toegevoegde informatie gelet op het feit dat geen beëdigde vertaling voorligt van de informatie op de websites en aldus de juistheid van die vertalingen op geen enkele wijze kan gecontroleerd worden. Er kan dus niet automatisch van uitgegaan worden dat de vertaling in het Nederlands overeenstemt met de inhoud van de informatie op de websites. Voorts voeren de verzoekende partijen geen andere informatie aan die hun stelling als zou de dagdagelijkse realiteit in Macedonië voor patiënten met diverse gezondheidsproblemen uiterst zorgwekkend zijn, zowel aangaande de beschikbaarheid van voldoende, aangepaste en betaalbare medische zorgverstrekking alsook aangaande de toegankelijkheid ervan, aantonen. Het betreft dus loutere beweringen die geenszins vermogen aan te tonen dat het oordeel van de ambtenaar-geneesheer betreffende de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de nodige medische zorgen en opvolging, dat gebaseerd is op verschillende bronnen die vermeld worden in het medisch advies en toegevoegd worden aan het administratief dossier, foutief of kennelijk onredelijk is. In zoverre de verzoekende partijen nog zouden wensen voor te houden dat de verwerende partij de bronnen niet zorgvuldig heeft geanalyseerd, laten zij na aan te tonen welke gegevens in de door de ambtenaar-geneesheer gehanteerde bronnen zij niet in rekening heeft genomen en die een andere beoordeling zouden kunnen rechtvaardigen.

Verder maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de verwerende partij tekort is geschoten in haar zorgvuldigheidsplicht door geen beschrijving te geven, welke correspondeert met de dagelijkse realiteit in Macedonië, van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen voor personen met nier- en hartproblemen. Immers blijkt uit de motieven van het medisch advies van 29

maart 2017 dat specifiek voor de door de eerste verzoekende partij benodigde medicatie, opvolging en onderzoeken werd onderzocht of deze beschikbaar zijn in Macedonië. De ambtenaar-geneesheer baseert zich op informatie die aanwezig is in het administratief dossier, om te besluiten dat deze benodigde medicatie, opvolging en onderzoeken beschikbaar zijn in Macedonië. Met het louter beweren dat dit niet het geval zou zijn, tonen de verzoekende partijen niet aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn of dat de ambtenaar-geneesheer met bepaalde elementen geen rekening heeft gehouden. Betreffende de toegankelijkheid van de nodige medische zorgen en opvolging kunnen de verzoekende partijen gevolgd worden waar zij menen dat het onderzoek gesteund wordt op onderzoek naar toegankelijkheid van zorgen voor medische aandoeningen in het algemeen, doch met het enkel stellen dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met de concrete aandoeningen van de eerste verzoekende partij en dat door geen actuele/waarheidsgetrouwe beschrijving te geven van de toegankelijkheid in Macedonië van medische zorgen voor personen met een chronische nierinsufficiëntie en een arteriële hypertensie, tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat de bevindingen betreffende de toegankelijkheid van de zorgen en opvolging voor medische aandoeningen in het algemeen, niet zouden gelden voor personen met een chronische nierinsufficiëntie en arteriële hypertensie. Waar zij opnieuw verwijzen naar de door hen aan hun verzoekschrift toegevoegde informatie van internetartikels, wijst de Raad naar wat hieromtrent reeds werd gesteld in de vorige alinea. Bovendien wijst de Raad er op dat uit de motieven van het advies van de ambtenaar-geneesheer van 29 maart 2017 betreffende de toegankelijkheid van de zorgen en opvolging in Macedonië blijkt dat de ziekteverzekering in Macedonië universeel is en dat de hieronder gedekte zorgen zeer omvattend zijn, dat de zorg wordt verschaft via drie sporen, het niveau van de primaire gezondheidszorg, gespecialiseerde en consultatieve gezondheidszorg en zorg in ziekenhuizen. De verzoekende partijen maken geenszins aannemelijk dat de door de eerste verzoekende partij benodigde zorgen niet onder de ziekteverzekering in Macedonië zouden ressorteren. De verzoekende partijen tonen dan ook niet aan dat door geen onderscheid te maken tussen enerzijds een banale griep en anderzijds chronische nierinsufficiëntie, een arteriële hypertensie en beenmergproblemen, de bestreden beslissing, gebaseerd op het medisch advies, de motiveringsplicht schendt.

Betreffende de stelling van de verzoekende partijen waarbij zij er op wijzen dat de eerste verzoekende partij in het reeds bestaande gebrekkige gezondheidssysteem daarenboven botst op problemen van discriminatie en racisme omwille van zijn etnisch Egyptische afkomst, waarbij verwezen wordt naar stuk 11 gevoegd bij het verzoekschrift en dat een terugkeer naar Macedonië voor etnische Egyptenaren uiterst zorgwekkend is, stelt de Raad vast dat het door de verzoekende partijen bijvoegde stuk 11 een aanbeveling betreft in het Nederlands, doch dat dit document geen datum, noch auteur vermeldt. Op het document staat enkel een stempel in een onleesbare taal en een handtekening. Dergelijk document, dat door eender wie kan geschreven zijn, op eender welk moment en waarbij de auteur of de organisatie die het document verschaftte niet kan worden nagegaan, kan bezwaarlijk aantonen dat de eerste verzoekende partij omwille van het etnisch Egyptenaar zijn zou verstoken blijven van de nodige zorgen en opvolging in Macedonië. Het louter vermelden ter terechtzitting dat het document afkomstig is van een Egyptische organisatie in Macedonië, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. De verzoekende partijen leggen voorts geen documenten voor waaruit zou blijken dat de eerste verzoekende partij omwille van het etnisch Egyptenaar zijn zou verstoken blijven van de nodige zorgen en opvolging in Macedonië.

Waar de verzoekende partijen voorhouden dat de ambtenaar-geneesheer te voorbarig is in haar conclusie dat de eerste verzoekende partij en haar echtgenote in staat zouden moeten zijn om te werken teneinde de medische uitgaven te kunnen bekostigen, dat hij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de lange duur van afwezigheid uit Macedonië sinds 2010, dat deze lange duur van afwezigheid de kansen op het vinden van een tewerkstelling volledig hypothekeert, gaan de verzoekende partijen voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing. Vooreerst wordt gesteld dat er geen bewijs van arbeidsongeschiktheid voorligt en dat er bovendien geen elementen zijn in het dossier die erop wijzen dat zij geen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt in Macedonië. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen ook ter gelegenheid van onderhavige vordering geen dergelijke elementen aannemelijk maken. Immers beperken zij zich tot de loutere hypothetisch bewering dat de lange duur van afwezigheid uit Macedonië hun kansen op vinden van tewerkstelling volledig hypothekeert. Bovendien wordt gemotiveerd dat er in het geval de betrokkene er niet in zou slagen om een inkomen uit arbeid te verwerven zij kan genieten van een uitkering van het bestaansminimum en dat het onwaarschijnlijk is dat de eerste verzoekende partij in Macedonië geen familie, vrienden of kennissen meer hebben bij wie zij terecht zouden kunnen voor tijdelijke opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor tijdelijke financiële hulp, waarbij er op wordt gewezen dat de eerste verzoekende partij bij haar tweede asielaanvraag verklaarde nog een broer in Macedonië te hebben en

de tweede verzoekende partij bij haar tweede asielaanvraag verklaarde nog contact te onderhouden met haar ouders in Macedonië. De verzoekende partijen betwisten deze motieven niet.

Door het louter beweren dat er een gemis is aan de vereiste medicatie, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de motieven van het medisch advies betreffende de beschikbaarheid van de vereiste medicatie voor de eerste verzoekende partij, foutief of kennelijk onredelijk is. Zij tonen geenszins aan op welke gronden zij een dergelijke stelling baseren.

Waar de verzoekende partijen ten slotte nog betogen dat de ambtenaar-geneesheer zich baseert op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, artikel 3 van het EVRM, dat echter artikel 9ter van de vreemdelingenwet een ruimer toepassingsveld heeft dan artikel 3 van het EVRM dat veel strenger is dan artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat met dit onderscheid in het medische advies van de ambtenaar-geneesheer van 29 maart 2017 ten onrechte geen rekening werd gehouden, stelt de Raad vast dat de ambtenaar-geneesheer eenmaal verwijst naar de rechtspraak van het EVRM en dit als volgt: *“Wat betreft de toegankelijkheid van de medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM, waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest nr. 81574 van 23 mei 2012).”* De Raad dient vast te stellen dat voormeld motief een overtollig motief betreft daar de ambtenaar-geneesheer bij het onderzoek naar de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, meer bepaald naar de toegankelijkheid van de zorgen en de opvolging in Macedonië, motiveerde dat *“Betrokkene haalt aan dat hij in Macedonië niet in dezelfde mate een behandeling kan krijgen als in België.*

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandeling in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandeling. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat, zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds, ... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen.

Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.” De verzoekende partijen tonen geenszins aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk of niet in overeenstemming met de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zouden zijn.

Inzake het derde onderdeel

Waar de verzoekende partijen voorhouden dat de toestand van de verzoekende partij wel degelijk ernstig is en in erge mate onderschat wordt en dit wordt aangetoond door een recent medisch verslag van de behandelende arts van 15 mei 2017, stelt de Raad vast dat dit medisch attest niet voorlag op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Het voorleggen van een medisch attest van na de bestreden beslissing kan niet aantonen dat het oordeel van de ambtenaar-geneesheer van de medische toestand van de eerste verzoekende partij op grond van de stukken waarvan hij kennis had, foutief is.

In zoverre de verzoekende partijen met het voorleggen van het medisch verslag van 15 mei 2017 zouden wensen aan te tonen dat het oordeel van de ambtenaar-geneesheer op het ogenblik van het nemen van het advies van 29 maart 2017 foutief of kennelijk onredelijk was, daar uit het voormeld medisch verslag blijkt dat de behandelende arts denkt dat er in Macedonië niet voldoende hulp/kwaliteit voor handen is om de medische problemen adequaat op te volgen, dat in België de kwaliteit beter is, de ziekenhuizen strenger worden gecontroleerd en er meer ziekenhuishygiëne is, dat de eerste verzoekende partij in België de beste opvolging kan krijgen, stelt de Raad vast dat de verwijzing van de verzoekende partijen naar verklaringen van de behandelende arts G. in België niet van die aard zijn dat

ze afbreuk doen aan de verschillende bronnen waarop de ambtenaar-geneesheer zich heeft gesteund. De behandelende arts G. gaat er immers vanuit dat de behandeling onvoldoende is zonder hiervoor zich te baseren op enig bronnenmateriaal. Bovendien wijst de Raad er nogmaals op dat de ambtenaar-geneesheer betreffende het niveau van kwaliteit van zorgen in het medisch advies van 29 maart 2019 reeds motiveerde *“Betrokkene haalt aan dat hij in Macedonië niet in dezelfde mate een behandeling kan krijgen als in België.*

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandeling in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandeling. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat, zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds, ... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen.

Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.” Het weze herhaald dat de verzoekende partijen deze motieven niet betwisten.

Ook de verklaringen van de behandelende arts G. in België betreffende het niet beschikbaar zijn van bepaalde medicatie in Macedonië, waarbij bovendien niet wordt toegelicht dat de eerste verzoekende partij bepaalde medicatie zou behoeven die niet beschikbaar is in Macedonië, en betreffende het sprake zijn van fraude met medicatie in het oostblok, zijn niet van die aard zijn dat ze afbreuk doen aan de verschillende bronnen waarop de ambtenaar-geneesheer zich heeft gesteund. De behandelende arts G. gaat er immers vanuit dat de behandeling niet beschikbaar is of niet origineel zonder hiervoor zich te baseren op enig bronnenmateriaal.

Betreffende het voorgelegde medische advies van 15 mei 2017 en de actuele gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij wenst de Raad te wijzen op de uiteenzetting in arrest nr. 189 423 van 5 juli 2017 van de Raad, waarbij de beslissing van 27 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering aan de eerste verzoekende partij werd geschorst om reden dat op het eerste zicht niet bleek dat een zorgvuldig onderzoek werd verricht, in het licht van artikel 3 van het EVRM, naar de actuele gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij. Gelet op het feit dat de beslissingen van 27 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ten aanzien van elk van de verzoekende partijen worden geschorst bij arresten nrs. 189 423 en 189 424 van 5 juli 2017 van de Raad, belet niets de verzoekende partijen om een nieuwe aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op grond van de actuele medische gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij in te dienen.

Voor wat betreft de kritiek van de verzoekende partijen dat de ambtenaar-geneesheer heeft nagelaten de eerste verzoekende partij aan een medisch onderzoek te onderwerpen, noch specifieke informatie heeft opgevraagd bij de verzoekende partijen of de behandelende artsen, wordt erop gewezen dat het onderzoek door de ambtenaar-geneesheer van de aanvrager geenszins een verplichting is. Artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorziet dat de ambtenaar-geneesheer bijkomende inlichtingen kan vragen of een eigen onderzoek kan voeren, maar in de bewoordingen van dit artikel kan geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen of tot het persoonlijk onderzoeken van de aanvrager worden gelezen. Het onderzoek en de beoordeling van de medische attesten waarop de vreemdeling zich steunt, worden dus aan de ambtenaar-geneesheer overgelaten. Deze laatste wordt volledig vrij gelaten in zijn beoordeling van de medische attesten en een bijkomend onderzoek of bijkomende inlichtingen is niet vereist *“indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene”* (cf. ook Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 345-35). Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder bijkomende inlichtingen te vragen of zonder een eigen medisch onderzoek te voeren indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk bijkomend onderzoek of inlichtingen een onderbouwd advies kan geven. Deze beoordeling komt enkel hem toe en

het feit dat hij op dusdanige manier tot zijn advies is kunnen komen, toont *prima facie* geen schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aan.

Artikel 4, § 1 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 luidt als volgt:

“Indien nodig vraagt de ambtenaar-geneesheer, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vijfde lid, van de wet, een bijkomend advies aan een deskundige in één van de hierna vermelde medische disciplines : (...).”

Ook uit dit artikel volgt dat het inwinnen van een bijkomend advies geen verplichting is voor de ambtenaar-geneesheer. Dit artikel maakt geen melding van een persoonlijk onderzoek van de aanvrager. Een schending van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 kan op het eerste zicht evenmin worden aangenomen.

4.1.1.7. Gelet op de voorgaande vaststellingen tonen de verzoekende partijen niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing, waarvan het advies van de ambtenaar-geneesheer deel uitmaakt, foutief zijn of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke tot stand zijn gekomen. De verwerende partij oordeelde dat er aan de verzoekende partijen geen verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kon worden toegestaan. Het loutere feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

De verzoekende partijen maken een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 en van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, *prima facie* niet aannemelijk.

De beschouwingen van de verzoekende partijen laten op het eerste zicht evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het enig middel is niet ernstig.

4.1.2. Onderzoek van de ernst van de middelen ten aanzien van de tweede, derde en vijfde bestreden beslissing.

4.1.2.1. De verzoekende partijen voeren in een enig middel een schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, alsook de schending van het hoorrecht, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG) en van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partijen lichten hun enig middel toe als volgt:

“De bestreden bevelen (dd. 3 april 2017) (4 x Bijlage 13) werden op dezelfde dag genomen en ter kennis gebracht (dd. 27 april 2017) als de eerste bestreden beslissing (ongegronde beslissing 9ter) aan verzoeker.

Hieruit blijkt de verknochtheid tussen de bestreden bevelen en de eerste bestreden beslissing dd. 3 april 2017 waarbij de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. ongegrond werd verklaard.

Gelet op de nauwe samenhang enerzijds de eerste bestreden beslissing dd. 3 april 2017 en anderzijds de bevelen om het grondgebied te verlaten, dienen met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling de bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 3 april 2017 uit het rechtsverkeer te worden gehaald bij een gebeurlijke vernietiging van de eerste bestreden beslissing dd. 3 april 2017.

- De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd :

“Krachtens artikel 7 , eerste lid, 1°:

...verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten : betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

Verweerder is onzorgvuldig te werk gegaan.

Verweerder kan van verzoeker onmogelijk verlangen dat hij binnen 30 dagen het grondgebied dient te verlaten, aangezien verzoeker nog een regularisatie procedure lopende heeft.

Verzoekers zijn van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskent.

Gelet op de regularisatieprocedure (op basis van medische redenen) kan verweerder niet in redelijkheid verwachten dat verzoeker binnen de 30 dagen vrijwillig gevolg moet geven aan het uitwijzingsbevel dd. 3 april 2017 en is het redelijk dat verweerder ervan kan uitgaan dat verzoeker en zijn gezin verder in België kan blijven om alzo het resultaat van het thans lopend annulatieberoep inzake zijn regularisatie procedure af te wachten.

In zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. dd. 21 december 2015, haalde verzoeker enkele medische redenen aan die hem beletten om te reizen.

Het opleggen van een 'Bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen', maakt ter zake een maatregel uit die buiten proportie staat.

Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.

- Zoals hierboven reeds uiteengezet, is uit de door verzoeker voorgebrachte medische verslagen duidelijk komen vast te staan dat zijn medische aandoeningen van die aard zijn dat hij nood heeft aan een regelmatige opvolging door o.a. een nefroloog, internist, hematoloog en oncoloog en dat er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling.

De voorgelegde verslagen betreffen objectieve en verifieerbare documenten.

In de bestreden Bevelen wordt hierover ten onrechte met geen woord gerept.

Dit houdt een schending in van de motiveringsverplichting.

- Verzoekers verwijzen naar vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en ook naar een arrest van de Raad van State nr. 228.778 van 16 oktober 2014 waarin ook de Franstalige kamer van de Raad van State zich nu op dezelfde lijn van de Nederlandstalige kamer (arresten van 19 juni 2013 en 28 november 2013) heeft geplaatst, en waarbij de volgende conclusies kunnen worden getrokken :

- * Artikel 9ter Verblijfswet moet begrepen worden als een eenvoudige norm van nationaal recht.

Het is geen omzetting van een Europese norm zoals de subsidiaire bescherming.

Artikel 9ter Vw moet op autonome manier geïnterpreteerd worden.

- * Het toepassingsgebied van artikel 9ter Vw is ruimer dan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) over artikel 3 EVRM bij repatriëring van een zieke vreemdeling.

Artikel 9ter Vw is niet beperkt tot de norm die blijkt uit de rechtspraak van het EHRM.

- * Artikel 9ter Vw omvat verschillende hypothesen.

Het betreft elke gezondheidstoestand die "een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is –die bovendien toegankelijk zou moeten zijn- in het land van herkomst".

Dit laatste houdt in dat de DVZ ook het reëel en grondig risico moet onderzoeken in geval van terugkeer naar het herkomstland wanneer een adequate behandeling niet toegankelijk is.

Zoals hierboven reeds uitvoerig uiteengezet, lijdt verzoeker wel degelijk aan ernstige aandoeningen dewelke wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en heeft verweerder ten onrechte nagelaten om een grondig en waarheidsgetrouw onderzoek te voeren of een adequate medische behandeling voor verzoeker beschikbaar en toegankelijk is in Macedonië.

(Verzoeker verwijst voor het overige naar hetgeen hierboven werd uiteengezet onder de punten 'ten eerste' tot 'ten derde')

- * In de bestreden beslissing werd tenslotte geen enkele rekening gehouden met de lange duur van afwezigheid van verzoeker uit zijn herkomstland noch met de lamentabele socio-economische toestand in Macedonië met alle risico's van dien voor wat betreft de beschikbaarheid en toegankelijkheid van aangepaste medische zorgen.

Verzoeker had zijn land met zijn gezin verlaten in juni 2010 en verblijft sindsdien zonder enige onderbreking in België.

Hij heeft met zijn gezin in België de voorbije jaren zijn leven proberen op te bouwen.

Vanzelfsprekend heeft hij hier een privé leven ontwikkeld.

Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.

Het loutere gegeven dat verweerder bij de motivering van de bestreden beslissingen een verwijzing maakt naar het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum, zonder te spreken over verzoekers jarenlang verblijf in België; over zijn privé leven en over de medische zorgbehoefte van verzoeker, houdt wel degelijk een schending in van artikel 8 EVRM en kan onmogelijk als een afdoende motivering worden aanzien.

Verzoekers werden op geen enkel ogenblik uitgenodigd door verweerder om naar het Gemeentehuis te gaan om daar toelichting te kunnen geven over hun levensomstandigheden in België de voorbije jaren.

Indien verzoekers dienaangaande zouden zijn gehoord geweest door hetzij de lokale politie van Genk hetzij het Gemeentehuis, dan hadden zij meer details kunnen aanvoeren over hun langdurig verblijf in

België, over hun privé leven en over het feit dat verzoeker sedert lange tijd een noodzakelijke medische behandeling volgt in België.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is in casu van toepassing.

Indien verzoekers de gelegenheid hadden gekregen om meer toelichting te verschaffen inzake hun langdurig verblijf in België en met het feit dat verzoeker medisch zorgbehoevend is, dan had verweerder hiermee krachtens artikel 74/13 Vw. rekening kunnen en moeten houden.

In artikel 74/13 Vw. is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land - iets wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

Voormelde bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vw., als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dienden verzoekers in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt duidelijk dat verweerder reeds geruime tijd op de hoogte was (of minstens had moeten zijn) van verzoekers langdurig verblijf in België.

Verzoekers verwijzen naar het arrest van 11 december 2014 (Hof van Justitie, C-249/13 van 11 december 2014) waarin het Hof van Justitie heeft benadrukt dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert.

Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.

Het Hof deed uitspraak na een prejudiciële vraag van een Franse rechtbank.

Het Hof heeft aangaande het hoorrecht het volgende weerhouden :

- * Vooraleer de overheid een terugkeerbesluit aflevert aan een derdelander, moet de betrokkene, volgens het Hof , tijdens een gehoor zijn standpunt kunnen weergeven over:
  - o de wettigheid van zijn verblijf,
  - o de eventuele toepassing van de uitzonderingen op het uitvaardigen van een terugkeerbesluit,
  - o en de modaliteiten van zijn terugkeer (vrijwillige of gedwongen terugkeer en de periode voor vrijwillige terugkeer).
- * De overheid moet betrokkene niet op voorhand op de hoogte brengen van zijn voornemen en van zijn informatie, tenzij als betrokkene daarop alleen kan antwoorden door zelf naspeuringen te doen of eigen bewijzen te verzamelen. In ieder geval moet de betrokkene de kans krijgen om gehoord te worden over bovenstaande elementen.
- * De betrokkene heeft het recht zich (op eigen kosten) te laten bijstaan door een advocaat tijdens het gehoor dat voorafgaat aan de uitvaardiging van een terugkeerbesluit, maar dat mag de terugkeer niet ondermijnen.
- * Er is geen minimumduur voor het gehoor, maar de betrokkene moet voldoende gehoord kunnen worden over de wettigheid van zijn verblijf en zijn persoonlijke situatie.

Hoorrecht in het algemeen

Het Hof van Justitie stelt dat het recht om in elke procedure gehoord te worden, volgt uit:

- haar eigen vaste rechtspraak: de eerbiediging van de rechten van de verdediging is een fundamenteel principe van het EU-recht, waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (Kamino International Logistics C-129/13, Mukarubega C-166/13).
- artikelen 47 en 48 van het Handvest van de grondrechten van de EU: de EU- lidstaten moeten de rechten van verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van een gerechtelijke procedure respecteren.
- artikel 41 Handvest: de instellingen, organen en instanties van de EU moeten het recht op behoorlijk bestuur waarborgen, waaronder het recht te worden gehoord voordat een individuele maatregel wordt genomen die nadelig is voor de betrokkene.

Volgens het Hof heeft het hoorrecht tot doel:

- de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt en opmerkingen kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit genomen wordt dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (M. C- 277/11, Mukarubega C-166/13), eventuele vergissingen te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit genomen wordt, niet genomen wordt of dat in een bepaalde zin besloten wordt.
- de overheid in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen (Sopropé C-349/07, Mukarubega C-166/13) en kennis te nemen van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren (Technische Universität C-269/90, Sopropé C-349/07).

Het Hof stelt dat het hoorrecht gerespecteerd moet worden, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving er niet uitdrukkelijk in (Sopropé C-349/07, M. C- 277/11, G. en R. C-383/13).

De EU-lidstaten moeten de rechten van verdediging respecteren wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het EU-recht vallen (G. en R. C-383/13).

Waarborgen rechten van verdediging in Terugkeerrichtlijn

De EU-lidstaten moeten een terugkeerbesluit uitvaardigen zodra is vastgesteld dat het verblijf onwettig is, tenzij een uitzondering van toepassing is (artikel 6 Terugkeerrichtlijn).

Ze moeten bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit rekening houden met het belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander en het non-refoulementbeginsel eerbiedigen (artikel 5 Terugkeerrichtlijn).

Draagwijdte van het hoorrecht bij terugkeerbesluit

De Terugkeerrichtlijn specificeert niets over het hoorrecht bij een terugkeerbesluit.

Het Hof van Justitie benadrukt dat het hoorrecht ook geldt bij een terugkeerbesluit.

Het Hof verduidelijkt wat dit recht om gehoord te worden inhoudt bij een terugkeerbesluit:

De wijze waarop een onwettig verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van de Terugkeerrichtlijn, namelijk de doeltreffende terugkeer van onwettig verblijvende derdelanders naar hun herkomstland (Achughabian C-329/11).

Het recht om gehoord te worden voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd moet de overheid in staat stellen alle gegevens te verzamelen om

met volledige kennis van zaken tot een beslissing te komen en deze beslissing afdoende te motiveren.

Verweerder had in casu aan verzoekers op voorhand minstens de gelegenheid moeten gegeven hebben om gehoord te kunnen worden, hetgeen ten onrechte niet is gebeurd.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissingen van verweerder dd. 3 april 2017 (Bevelen – 4 x Bijlage 13) te worden vernietigd.”

4.1.2.2. De richtlijn 2008/115/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van een richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Te dezen tonen de verzoekende partijen dit evenwel niet aan. Zij kunnen een schending van artikel 5 van deze richtlijn dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

4.1.2.3. De artikelen 2 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De verwerende partij heeft immers duidelijk aangegeven op welke juridische basis en op grond van welke feitelijke gegevens werd beslist om over te gaan tot de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Uit het door de verzoekende partijen neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

De verzoekende partijen tonen dan ook niet aan dat de bestreden beslissingen de formele motiveringsplicht schenden.

4.1.2.4. Waar de verzoekende partijen pogen aan te duiden dat de bevelen om het grondgebied te verlaten verknocht zijn met de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf, merkt de Raad enerzijds op dat geen ernstig middel werd aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing en anderzijds dat een bevel om het grondgebied te verlaten eigen motieven bevat. Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is niet ontvankelijk, daar de bevelen niet in toepassing van deze bepaling werden genomen.

4.1.2.5. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

4.1.2.6. De verzoekende partijen menen dat de verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan door te verlangen dat de verzoekende partijen binnen de dertig dagen het grondgebied verlaten, aangezien zij nog een regularisatie procedure lopende hebben, dat het redelijk is dat de verwerende partij ervan kan uitgaan dat de verzoekende partijen verder in België kunnen blijven om alzo het resultaat van hun lopend annulatieberoep inzake regularisatie af te wachten, dat zij in de aanvraag van 21 december 2015 redenen hebben aangehaald die de eerste verzoekende partij beletten te reizen, dat de bestreden beslissingen buiten proportie zijn en dat op een onzorgvuldige manier tewerk is gegaan.

Daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partijen geen verblijfsmachtigingsprocedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben lopen, geldt het indienen van een dergelijke aanvraag niet als verblijfstitel. Het heeft dus geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen.

Waar de verzoekende partijen aanvoeren dat bij het nemen van de bestreden bevelen rekening diende te worden gehouden met de beroepsmogelijkheid tegen de eerste bestreden beslissing, merkt de Raad op dat uit artikel 39/79 van de vreemdelingenwet niet blijkt dat deze beroepen een schorsende werking hebben. Ook het gegeven dat een beroep wordt of werd ingesteld doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partijen niet beschikken over de nodige binnenkomstdocumenten. Uit het loutere feit dat tegen een beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet nog een beroep hangende is of mogelijk is, kunnen de verzoekende partijen geen dienstig argument ontlenen om te stellen dat de thans bestreden bevelen *prima facie* onwettig zijn en dienen te worden geschorst.

4.1.2.7. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden verder beoordeeld in samenhang met de aangevoerde schending van 74/13 van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partijen verwijzen naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat artikel 74/13 de omzetting vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG. De verzoekende partijen tonen echter niet aan dat deze bepaling niet correct of toereikend werd omgezet, zodat zij zich ook niet meer dienstig op de directe werking van deze bepaling van de richtlijn kunnen beroepen.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoekende partijen betogen dat uit de door haar voorgebrachte medische verslagen duidelijk is komen vast te staan dat de medische aandoeningen van de eerste verzoekende partij van die aard zijn dat er nood is aan regelmatige opvolging en dat er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling, dat de voorgelegde verslagen objectieve en verifieerbare documenten betreffen, dat in de bestreden bevelen hierover ten onrechte met geen woord wordt gerept. Na een theoretische uiteenzetting betreffende artikel 9ter van de vreemdelingenwet, stellen de verzoekende partijen dat de eerste verzoekende partij wel degelijk lijdt aan ernstige aandoeningen dewelke een reëel risico

inhouden voor haar leven en fysieke integriteit en de verwerende partij heeft nagelaten om een grondig en waarheidsgetrouw onderzoek te voeren of een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Macedonië. Voorts menen de verzoekende partijen dat in de bestreden bevelen geen enkele rekening werd gehouden met de lange duur van afwezigheid uit het herkomstland, noch met de lamentabele socio-economische toestand in Macedonië met alle risico's van dien voor wat betreft de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de aangepaste medische zorgen. Zij wijzen er op dat zij het herkomstland verlaten hebben in juni 2010 en sindsdien zonder onderbreking in België verblijven, dat zij hun leven hebben proberen op te bouwen, dat zij hier vanzelfsprekend een privéleven hebben ontwikkeld, dat het loutere feit dat de verwerende partij in de motivering van de bestreden beslissing een verwijzing maakt naar het feit dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum, zonder te spreken over het jarenlang verblijf in België, over het privéleven en over de medische zorgbehoefendheid, een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM en onmogelijk als afdoende motivering kan worden aanzien.

Waar de verzoekende partijen betogen dat de eerste verzoekende partij wel degelijk lijdt aan ernstige aandoeningen dewelke een reëel risico inhouden voor haar leven en fysieke integriteit en de verwerende partij heeft nagelaten om een grondig en waarheidsgetrouw onderzoek te voeren of een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Macedonië, een theoretische uiteenzetting geven betreffende artikel 9ter van de vreemdelingenwet en stellen dat in de bestreden bevelen geen enkele rekening werd gehouden met de lange duur van afwezigheid uit het herkomstland, noch met de lamentabele socio-economische toestand in Macedonië met alle risico's van dien voor wat betreft de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de aangepaste medische zorgen, herhalen zij in wezen hun kritiek op de eerste bestreden beslissing. Uit de bespreking van de middelen van de verzoekende partijen gericht tegen de eerste bestreden beslissing is reeds gebleken dat deze middelen niet ernstig zijn.

In zoverre de verzoekende partijen stellen dat in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorzien is dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening wordt gehouden het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de derdelander, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de verzoekende partijen zich beperken tot een louter theoretische uiteenzetting en niet aantonen welk belang zij hebben bij hun kritiek, nu zij geen enkele indicatie geven omtrent het gezins- en familieleven in België die ten onrechte niet zou zijn betrokken bij de totstandkoming van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten en die, als dat wel het geval zou zijn geweest, desgevallend tot een andere beslissing had kunnen leiden in die zin dat geen verwijderingsmaatregelen zouden zijn afgeleverd.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2014 waarbij de aanvraag van de verzoekende partijen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, blijkt overigens dat de verzoekende partijen hun familiale relaties vermeldden als uitzonderlijke omstandigheid waarom zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst alsook dat de verwerende partij deze argumentatie in overweging nam doch oordeelde dat *“Wat het invoeren van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft: betrokkenen tonen niet aan dat zij andere legaal in België verblijvende familieleden hebben. Indien zij dit toch zouden hebben, wijze we erop dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties zou betekenen maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt”*. Hieruit blijkt wel degelijk dat de verwerende partij, voor het nemen van de bestreden beslissingen, het gezinsleven van de verzoekende partijen in overweging nam doch meende dat de verplichting om terug te keren naar het herkomstland geen breuk betekent van de familiale relaties.

Waar de verzoekende partijen menen dat rekening diende te worden gehouden met het hoger belang van het kind, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen allen meerderjarig zijn en voorts niet aantonen ouder te zijn van minderjarige kinderen.

In zoverre de verzoekende partijen op grond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in de bestreden beslissingen motieven verwachten betreffende het door hen opgebouwde privéleven, kan de Raad er enkel op wijzen dat voormelde bepaling geenszins voorziet dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening dient te houden met het opgebouwde privéleven van de betrokkenen in België.

De verzoekende partijen betogen dat uit de door haar voorgebrachte medische verslagen duidelijk is komen vast te staan dat de medische aandoeningen van de eerste verzoekende partij van die aard zijn dat er nood is aan regelmatige opvolging en dat er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling, dat de voorgelegde verslagen objectieve en verifieerbare documenten betreffen, dat in de bestreden bevelen hierover ten onrechte met geen woord wordt gerept.

Gelet op het feit dat de verwerende partij de *in casu* bestreden beslissingen houdende het bevel om het grondgebied te verlaten pas nam nadat de bevoegde instantie hun aanvraag om medische regularisatie en de daaraan ten grondslag liggende medische situatie van de eerste verzoekende partij had onderzocht en zich ervan had verzekerd dat de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat, kan ook worden aangenomen dat bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden bevelen kennis had van nieuwe relevante elementen betreffende de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij die zij in rekening had moeten nemen voor het nemen van de verwijderingsmaatregel.

4.1.2.8. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer de verzoekende partijen een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen gezins- en privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissingen dit hebben geschonden.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie/gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie/gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “gezinsleven” noch het begrip “privéleven”. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Verder herinnert de Raad er aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Indien het een situatie van eerste toelating betreft, *quod in casu*, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89)

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In de bestreden bevelen wordt vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder de nodige documenten.

De verzoekende partijen wijzen op het feit dat zij met het gezin sinds 2010 in België verblijven en hier een leven hebben proberen op te bouwen, dat het vanzelfsprekend is dat hier een privéleven werd ontwikkeld.

In eerste instantie stelt de Raad vast dat alle leden van de familie waarop de verzoekende partijen doelen in het bezit werden gesteld van meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, zodat een eventuele verbreking van de familiale banden alleszins niet haar oorsprong vindt in de thans genomen bestreden bevelen. Uit het administratief dossier blijkt dat de hele familie illegaal in België verblijft.

Verder maken de verzoekende partijen weliswaar melding van het ontwikkelen van een privéleven, maar brengen zij geen begin bij van bewijs van het feit dat sociale banden zouden bestaan en beschermingswaardig zouden zijn in de zin van artikel 8 van het EVRM. Evenmin brengen zij gegevens bij die erop zouden wijzen dat zij het privéleven niet zouden kunnen verderzetten in het land van herkomst.

De verzoekende partijen tonen aldus niet aan dat de bestreden bevelen een wanverhouding veroorzaken tussen hun belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privé- en/of familie/gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

De Raad meent bovendien dat in de thans bestreden bevelen niet opnieuw diende gemotiveerd te worden omtrent een eventueel risico op een schending van artikel 8 van het EVRM bij verwijdering, nu de verwerende partij reeds een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM gelet op het gezins- en privéleven van de verzoekende partijen heeft beoordeeld in het kader een de beslissing van 16 oktober 2014 naar aanleiding van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingwet en dit als volgt: *“Wat het inroepen van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft: betrokkenen tonen niet aan dat zij andere legaal in België verblijvende familieleden hebben. Indien zij dit toch zouden hebben, wijze we erop dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties zou betekenen maar*

enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet". De verzoekende partijen tonen ook niet aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden bevelen elementen waren die een ander licht konden werpen op de beoordeling van een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partijen verwachten blijkbaar in de bestreden bevelen nogmaals de motieven die terug te vinden zijn in de beslissing van 16 oktober 2014. De Raad ziet niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

4.1.2.9. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)"

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-41/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-12, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van de bestreden bevelen, zijnde terugkeerbesluiten, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Bovendien staat het buiten twijfel dat de bestreden beslissingen besluiten betreffen die de belangen van de betrokken vreemdelingen ongunstig kunnen beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* dus van toepassing.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

Volgens de richtlijn dienen lidstaten, wanneer is vastgesteld dat een verblijf illegaal is, in beginsel een terugkeerbesluit uit te vaardigen. De vaststelling van een terugkeerbesluit hangt dus nauw samen met de vaststelling dat het verblijf illegaal is.

Indien een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 60).

In casu hebben de verzoekende partijen op 21 december 2015 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen werden naar behoren gehoord in het kader van deze medische verblijfsprocedure. Zij konden in deze verblijfsprocedure immers naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar maken en alle redenen aanbrengen die overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou afzien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze aanvraag werd op 3 april 2017 ongegrond verklaard na onderzoek van de door de verzoekende partijen aangehaalde aandoeningen van U.E. op grond waarvan werd geconcludeerd dat uit het door de verzoekende partijen voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat de eerste verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Hieruit blijkt dat de verzoekende partijen de gelegenheid hebben gehad daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken over de redenen die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen (cf. RvS 9 maart 2016, nr. 11.828 (c)). De verzoekende partijen maken bijgevolg niet aannemelijk dat zij noodzakelijkerwijze terug gehoord dienden te worden in het kader van de afgifte van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum als de eerste bestreden beslissing. Hierbij moet worden benadrukt dat het hoorrecht niet mag worden aangewend om een administratieve procedure nodeloos te rekken.

Voorts leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, luidens vaste rechtspraak van het Hof pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partijen specifieke omstandigheden hadden kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Te dezen laten de verzoekende partijen gelden dat zij, indien zij gehoord zouden zijn geweest, aan het bestuur meer inlichtingen hadden kunnen verstrekken over hun langdurig verblijf in België, over hun privé-leven en over het feit dat de eerste verzoekende partij sedert lange tijd een noodzakelijke medische behandeling volgt in België. Betreffende het mogelijks kunnen aanvoeren van de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij, herhaalt de Raad dat, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting, de verzoekende partijen de gelegenheid hebben gehad daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken over de medische redenen die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen. Wat betreft het langdurig verblijf in België en hun privéleven, wijst de Raad er op dat deze elementen gekend waren bij de overheid en reeds beoordeeld werden door de verwerende partij bij beslissing van 16 oktober 2014 in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen brengen geen concrete, specifieke elementen aan die anders zouden zijn dan op het ogenblik dat de elementen van het privéleven beoordeeld werden door de verwerende partij. Zij tonen dan ook niet aan dat zij specifieke omstandigheden hadden kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden. Bovendien wijst de Raad er op dat reeds werd vastgesteld dat de verzoekende partijen, onder verwijzing naar hun gezins- en privéleven, een schending van artikel 8 van het EVM op het eerste zicht niet aannemelijk maken.

De verzoekende partijen tonen op het eerste zicht een schending van artikel 41 van het Handvest niet aan.

4.1.2.10. De verzoekende partijen tonen op het eerste zicht niet aan dat de bestreden bevelen zouden zijn tot stand gekomen met miskenning van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Ook wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen is *prima facie* niet aan de orde.

Het middel is in de mate het ontvankelijk is, niet ernstig.

4.2. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen omdat niet voldaan is aan één van de twee cumulatieve voorwaarden.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van USEINOSKI Avni wordt verworpen.

Artikel 2

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt voor het overige ingewilligd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. HEIRBRANT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. HEIRBRANT

N. VERMANDER